

Arrest

nr. 202 779 van 20 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANHERCK
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VANHERCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 maart 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 maart 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 23 maart 2018.

1.3. Op 27 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 maart 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...), alias L.(...) Y.(...), alias Z.(...) I.(...), verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Berberse origine te zijn. U werd geboren op 28 juli 1992 in Nador. U ging tot het derde middelbaar naar school en begon vervolgens te werken. U had uw eigen zaak in kledij. U woonde tot 2007 in Nador en nadien verhuisde u naar Gharsif. Uw ouders wonen nog steeds in Nador. U verliet Marokko in september 2014 om economische redenen. U was het leven daar beu en besloot naar Europa te komen. U probeerde verschillende keren met een rubberboot over te steken naar Spanje. Uiteindelijk vloog u met uw Marokkaans paspoort naar Turkije en reisde u vandaar illegaal verder. In december 2014 kwam u in Nederland aan. U reisde nadien op en neer tussen België en Nederland.

Op 5 februari 2018 wordt u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van een actie rond overlast. Hierbij werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 16 februari 2018 werd er een eerste repatriëringspoging afgelast omdat u zich verzet heeft. Voor 7 maart 2018 stond er een tweede repatriëring gepland maar op 1 maart 2018 dient u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u er een lening heeft openstaan en u voor uw vertrek uit Marokko enkele ongedekte cheques heeft uitgeschreven. U vreest dat u hierdoor in de gevangenis zal belanden.

Tijdens uw verblijf in België werd u twee maal veroordeeld voor drugsfeiten. Op 30 juni 2016 werd u veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 18 maanden gevangenis en op 28 juni 2017 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 2 jaar gevangenis. Op 12 augustus 2016 werd u een inreisverbod van 8 jaar betekend.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Marokko en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u laattijdig, zijnde meer dan 3 jaar na aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. U kwam, volgens uw verklaringen voor het CGVS, eind 2014 aan in België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 12, 16) en u heeft pas op 1 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Na uw illegaal vertrek uit Marokko en aankomst in 2014 in België onderneemt u geen stappen om zich in orde te stellen met uw verblijf. U verklaart dat u het toen niet nodig had om asiel aan te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), u zou hier op andere manieren proberen een legaal verblijf te krijgen, wat u echter niet probeerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). U verklaart ook dat u eerder niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot asiel, wat weinig geloofwaardig is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, 16). Pas na uw eerste repatriëringspoging, enkele dagen voor een nieuwe geplande repatriëring, dient u een verzoek om internationale bescherming in. U zou door een vriend op de hoogte gesteld zijn van deze mogelijkheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Echter dient er te worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in België meermaals in aanraking bent gekomen met het gerecht en de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u in de loop van deze procedures niet op de hoogte zou kunnen geraakt zijn van deze mogelijkheid. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen, en dan

nog pas enkele dagen voor uw geplande repatriëring naar uw land van herkomst. Dit alles wijst er ook op dat u enkel een verzoek om internationale bescherming indiende om deze geplande repatriëring af te wenden.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u Marokko heeft verlaten omwille van economische en financiële redenen. Het leven in Marokko beviel u niet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 12). U kan volgens uw verklaringen ook niet terugkeren naar Marokko omdat u een openstaande lening heeft bij de Marokkaanse overheid en u enkele ongedekte cheques heeft uitgegeven en schulden heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit zijn echter geen redenen om iemand internationale bescherming te geven want er is geen band vastgesteld met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De redenen waarom u momenteel niet zou kunnen terugkeren naar Marokko zijn louter van financiële en strafrechtelijke aard. Zo verklaart u zelf dat de lening die u kreeg van de overheid u geen probleem bezorgt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). U vreest wel in de gevangenis te belanden omdat u ongedekte cheques heeft uitgeschreven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), wat evenmin een reden is om u internationale bescherming te verlenen. U heeft, bewust zo blijkt uit uw verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 14), ongedekte cheques uitgeschreven wetende dat u hiermee een strafbaar feit pleegde. Dat u nu wil ontkomen aan een mogelijke strafrechtelijke vervolging van dit feit geeft u geen recht op internationale bescherming volgens de Vluchtelingenconventie. U haalt geen redenen aan die er op wijzen dat u oneerlijk zal behandeld worden tijdens een eventuele rechtszaak. U noch uw familieleden hebben banden met een politieke organisatie, u behoort als soennitische moslim tot de religieuze meerderheid van het land (CGVS p. 7). Dat u hierdoor geen blanco strafblad meer zal hebben en daardoor moeite zal hebben om legaal terug te keren naar Europa om te trouwen met uw Nederlands-Marokkaanse vriendin (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) brengt hier geen verandering in.

U brengt evenmin bewijzen aan dat u werkelijk vervolgd zal worden door de Marokkaanse autoriteiten voor fraude, hoewel u beweert dat de Marokkaanse politie u zal opsluiten bij terugkeer. Ondanks dat u nog contact heeft met uw familie legt u niks van bewijzen voor, hoewel u stelt dat uw broer in het bezit is van documenten inzake uw problemen (notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 10). Nergens blijkt ook dat deze problemen dermate ernstig zijn dat u er ernstige schade zou door lijden. U haalt immers zelf aan dat het mogelijk is om uw problemen op te lossen, alleen heeft u hier wat tijd voor nodig (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 17). Echter vond u het tot uw aanhouding in februari 2018 niet nodig hieraan te beginnen. U was naar eigen zeggen ook al van plan naar Marokko terug te keren om uw huwelijk met uw vriendin te kunnen regelen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). U stelt dat u reeds de eerste stappen had ondernomen door een nieuw paspoort aan te vragen aan het consulaat maar dat u hiermee niet kon doorgaan omdat u hier opgepakt werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 17). U legt hier ook geen enkel bewijs voor neer. U verklaart dat uw paspoort dat u in 2014 had verkregen en andere documenten in 2016 verloren gingen bij een brand (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Echter ondernam u dan geen verdere stappen om deze opnieuw aan te vragen. Het is dan ook toevallig dat u dan net op het moment dat u hier wordt opgepakt in februari 2018 bezig zou zijn met de aanvraag van een nieuw paspoort om uw problemen op te kunnen lossen in Marokko. Nergens blijkt uit uw verklaringen en gedragingen dat u echte pogingen ondernam om uw problemen op te lossen en uw verblijf in orde te maken.

U haalt geen andere elementen aan die erop wijzen dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade heeft. De meeste van uw familieleden wonen nog steeds in Marokko (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 11) en baten er een zaak uit (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Iedereen zit in de kleding business. Uw familie heeft geen problemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 14). Uw broers willen u helpen met het oplossen van uw schulden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) en u verklaart nog dat u over voldoende geld beschikt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Voor uw vertrek uit Marokko kende u trouwens geen problemen met de Marokkaanse overheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u bewust geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden over uw identiteit en nationaliteit. Zo werd u verschillende keren opgepakt door de politie en gaf u telkens een valse naam op. Zo verklaarde u L.(...) Y.(...) te zijn van Marokkaanse, maar soms ook van Algerijnse afkomst. U wisselde uw geboortedatum af met 28 juli 1990, 1991 of 1992 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4; bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5/2/2018 en administratief dossier). Op andere momenten gaf u zich uit voor Z.(...) E.(...) van Marokkaanse, en zelfs een keer van Nederlandse afkomst (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4; bevel om het grondgebied te

verlaten dd. 5/2/2018 en administratief dossier). Dat u bewust heeft gelogen tegen de Belgische autoriteiten ten einde uw ware identiteit te verbergen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Ook dit is een tegeindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Marokko vervolging of ernstige schade dient te vrezen. U hebt met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet loopt. U brengt geen documenten aan die de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) 1.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is vooreerst van oordeel dat huidige asielprocedure er enkel op gericht is om tijd te rekken.

Er wordt daarbij eveneens aangehaald dat het eigenaardig is dat verzoeker slechts in 2018 asiel heeft aangevraagd, hoewel hij reeds sedert eind 2014 – begin 2015 in België verblijft.

Verzoeker heeft tijdens het interview bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds aangegeven dat hij eerst op andere manieren getracht heeft om een legaal verblijf te verkrijgen.

Verzoeker verklaart eveneens dat men nooit tegen hem gezegd heeft dat hij de mogelijkheid had om asiel aan te vragen.

Verzoeker benadrukt bovendien dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees bestaat.

Bij een terugkeer naar Marokko riskeert verzoeker immers een strafrechtelijke vervolging, omdat hij enkele ongedekte cheques heeft uitgeschreven.

Het feit dat verzoeker reeds een aantal jaar in België verblijft, staat daar volledig los van.

2.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt verder dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van economische en financiële redenen en niet omdat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Niets is echter minder waar.

Verzoeker vreest wel degelijk een vervolging, aangezien hij enkele ongedekte cheques heeft uitgegeven, wat strafbaar is.

Het feit dat verzoeker geen banden heeft met een politieke organisatie, evenals hij als soennitisch moslim tot de religieuze meerderheid behoort, zoals het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanhaalt, wil uiteraard niet zeggen dat hij vrijuit zal gaan bij een strafrechtelijke vervolging.

Dat verzoeker door deze strafvervolging en de uiteindelijke sanctie ernstige schade gaat lijden, staat uiteraard vast.

3.

Dat er in hoofde van verzoeker zodoende wel degelijk een gegronde vrees bestaat.

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is.”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de huidige situatie in Marokko absoluut niet veilig is. Hij verwijst in dit verband naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies, waaruit blijkt dat er een verhoogde terreurdreiging bestaat in Marokko omwille van de terugkeer van Marokkaanse djihadisten die gevochten hebben in Syrië, Irak en Libië.

Er wordt gesteld dat deze bedreiging als ernstig wordt beschouwd over het gehele Marokkaanse grondgebied. Verzoeker meent zodoende dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een reisadvies Marokko.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij laattijdig, zijnde meer dan 3 jaar na aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat een ernstige tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming, (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij Marokko heeft verlaten omwille van economische redenen, (iii) hij volgens zijn verklaringen ook niet kan terugkeren naar Marokko omdat hij een openstaande lening heeft bij de Marokkaanse overheid, hij enkele ongedekte cheques heeft uitgegeven en schulden heeft doch deze redenen waarom hij momenteel niet zou kunnen terugkeren louter van financiële en strafrechtelijke aard zijn en geen band kan worden vastgesteld met de criteria van de vluchtelingenconventie, daar (1) hij zelf verklaart dat de lening die hij kreeg van de overheid hem geen probleem bezorgt, (2) uit zijn verklaringen blijkt dat hij bewust ongedekte cheques heeft uitgeschreven wetende dat hij hiermee een strafbaar feit pleegde en het geen recht geeft op internationale bescherming volgens de vluchtelingenconventie dat hij nu wil ontkomen aan een mogelijke strafrechtelijke vervolging, temeer hij geen redenen aanhaalt die er op wijzen dat hij oneerlijk zal behandeld worden tijdens een eventuele strafzaak, hij overigens geen bewijzen aanbrengt dat hij werkelijk vervolgd zal worden door de Marokkaanse autoriteiten voor fraude hoewel hij stelt dat zijn broer in het bezit is van documenten inzake zijn problemen, uit niets ook blijkt dat deze problemen dermate ernstig zijn dat hij er ernstige schade door zou lijden daar hij immers zelf aanhaalt dat het mogelijk is om zijn problemen op te lossen en hij hiervoor alleen wat tijd nodig heeft doch uit zijn verklaringen en gedragingen nergens blijkt dat hij reeds echte pogingen ondernam om zijn problemen op te lossen, (iv) hij geen andere elementen aanhaalt die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt, de meeste van zijn familieleden nog steeds in Marokko wonen, er een zaak uitbaten en er geen problemen kennen, zijn broers hem willen helpen met het oplossen van zijn schulden, hij verklaart dat hij over voldoende geld beschikt en hij blijkens zijn verklaringen voor zijn vertrek uit Marokko geen problemen kende met de Marokkaanse overheid en (v) hij bewust heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn identiteit en nationaliteit, wat zijn geloofwaardigheid ondermijnt en een tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee te onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoekers extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u laattijdig, zijnde meer dan 3 jaar na aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. U kwam, volgens uw verklaringen voor het CGVS, eind 2014 aan in België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 12, 16) en u heeft pas op 1 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Na uw illegaal vertrek uit Marokko en aankomst in 2014 in België onderneemt u geen stappen om zich in orde te stellen met uw verblijf. U verklaart dat u het toen niet nodig had om asiel aan te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), u zou hier op andere manieren proberen een legaal verblijf te krijgen, wat u echter niet probeerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). U verklaart ook dat u eerder niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot asiel, wat weinig geloofwaardig is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, 16). Pas na uw eerste repatriëringspoging, enkele dagen voor een nieuwe geplande repatriëring, dient u een verzoek om internationale bescherming in. U zou door een vriend op de hoogte gesteld zijn van deze mogelijkheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Echter dient er te worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in België meermaals in aanraking bent gekomen met het gerecht en de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u in de loop van deze procedures niet op de hoogte zou kunnen geraakt zijn van deze mogelijkheid. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen, en dan nog pas enkele dagen voor uw geplande repatriëring naar uw land van herkomst. Dit alles wijst er ook op dat u enkel een verzoek om internationale bescherming indiende om deze geplande repatriëring af te wenden.”* Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

Verzoeker tracht zijn gedrag te vergoelijken, stellende dat hij eerst op andere manieren heeft getracht om een legaal verblijf te verkrijgen en dat men hem bovendien nooit heeft gezegd dat hij de mogelijkheid had om asiel aan te vragen, waarmee hij echter niet verder komt dan het louter herhalen van en verwijzen naar zijn eerdere verklaringen en er dan ook niet in slaagt voormelde appreciatie om te buigen. Verzoeker brengt met de argumentatie in het verzoekschrift aldus geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemt des te meer daar hij meerdere jaren illegaal in België heeft verbleven waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Dat verzoeker zich pas meer dan drie jaar na aankomst in België, enkele dagen voor een tweede repatriëringspoging, vluchteling heeft verklaard toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat hij met het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch enkel een repatriëring wilde afwenden, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming vormt aldus wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.6.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u Marokko heeft verlaten omwille van economische en financiële redenen. Het leven in Marokko beviel u niet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 12). U kan volgens uw verklaringen ook niet terugkeren naar Marokko omdat u een openstaande lening heeft bij de Marokkaanse overheid en u enkele ongedekte cheques heeft uitgegeven en schulden heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit zijn echter geen redenen om iemand internationale bescherming te geven want er is geen band vastgesteld met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De redenen waarom u momenteel niet zou kunnen terugkeren naar Marokko zijn louter van financiële en strafrechtelijke aard. Zo verklaart u zelf dat de lening die u kreeg van de overheid u geen probleem bezorgt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). U vreest wel in de gevangenis te belanden omdat u ongedekte cheques heeft uitgeschreven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), wat evenmin een reden is om u internationale bescherming te verlenen. U heeft, bewust zo blijkt uit uw verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 14), ongedekte cheques uitgeschreven wetende dat u hiermee een strafbaar feit pleegde. Dat u nu wil ontkomen aan een mogelijke strafrechtelijke vervolging van dit feit geeft u geen recht op internationale bescherming volgens de Vluchtelingenconventie. U haalt geen redenen aan die er op wijzen dat u oneerlijk zal behandeld worden tijdens een eventuele rechtszaak. U noch uw familieleden hebben banden met een politieke organisatie, u behoort als soennitische moslim tot de religieuze meerderheid van het land (CGVS p. 7). Dat u hierdoor geen blanco strafblad meer zal hebben en daardoor moeite zal hebben om legaal terug te keren naar Europa om te trouwen met uw Nederlands-Marokkaanse vriendin (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) brengt hier geen verandering in.*

U brengt evenmin bewijzen aan dat u werkelijk vervolgd zal worden door de Marokkaanse autoriteiten voor fraude, hoewel u beweert dat de Marokkaanse politie u zal opsluiten bij terugkeer. Ondanks dat u nog contact heeft met uw familie legt u niks van bewijzen voor, hoewel u stelt dat uw broer in het bezit is van documenten inzake uw problemen (notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 10). Nergens blijkt ook dat deze problemen dermate ernstig zijn dat u er ernstige schade zou door lijden. U haalt immers zelf aan dat het mogelijk is om uw problemen op te lossen, alleen heeft u hier wat tijd voor nodig (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 17). Echter vond u het tot uw aanhouding in februari 2018 niet nodig hieraan te beginnen. U was naar eigen zeggen ook al van plan naar Marokko terug te keren om uw huwelijk met uw vriendin te kunnen regelen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). U stelt dat u reeds de eerste stappen had ondernomen door een nieuw paspoort aan te vragen aan het consulaat maar dat u hiermee niet kon doorgaan omdat u hier opgepakt werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 17). U legt hier ook geen enkel bewijs voor neer. U verklaart dat uw paspoort dat u in 2014 had verkregen en andere documenten in 2016 verloren gingen bij een brand (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Echter ondernam u dan geen verdere stappen om deze opnieuw aan te vragen. Het is dan ook toevallig dat u dan net op het moment dat u hier wordt opgepakt in februari 2018 bezig zou zijn met de aanvraag van een nieuw paspoort om uw problemen op te kunnen lossen in Marokko.

Nergens blijkt uit uw verklaringen en gedragingen dat u echte pogingen ondernam om uw problemen op te lossen en uw verblijf in orde te maken.

U haalt geen andere elementen aan die erop wijzen dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade heeft. De meeste van uw familieleden wonen nog steeds in Marokko (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 11) en baten er een zaak uit (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Iedereen zit in de kleding business. Uw familie heeft geen problemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 14). Uw broers willen u helpen met het oplossen van uw schulden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) en u verklaart nog dat u over voldoende geld beschikt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Voor uw vertrek uit Marokko kende u trouwens geen problemen met de Marokkaanse overheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden aangenomen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het louter herhalen van en volharden in zijn bewering dat hij in geval van terugkeer naar Marokko strafrechtelijke vervolging riskeert omdat hij enkele ongedekte cheques heeft uitgeschreven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vreemdelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt voormelde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.3. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht het volgende opmerkt: *“Tot slot dient te worden opgemerkt dat u bewust geprobeerd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden over uw identiteit en nationaliteit. Zo werd u verschillende keren opgepakt door de politie en gaf u telkens een valse naam op. Zo verklaarde u L.(...) Y.(...) te zijn van Marokkaanse, maar soms ook van Algerijnse afkomst. U wisselde uw geboortedatum af met 28 juli 1990, 1991 of 1992 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4; bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5/2/2018 en administratief dossier). Op andere momenten gaf u zich uit voor Z.(...) E.(...) van Marokkaanse, en zelfs een keer van Nederlandse afkomst (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4; bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5/2/2018 en administratief dossier). Dat u bewust heeft gelogen tegen de Belgische autoriteiten ten einde uw ware identiteit te verbergen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Ook dit is een tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming.”* Ook deze motieven blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit kan evenmin blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies, waaruit verzoeker meent te kunnen afleiden dat de huidige situatie in Marokko absoluut niet veilig is.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat een reisadvies overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Marokko te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Marokkaanse nationaliteit bezitten en wijst er te dezen voorts op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift niet aan dat dit *in casu* het geval is.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS